

overskudsselskaber. Told- og Skattestyrelsen vil endvidere i forbindelse med den konkrete behandling af selskabstømningsagerne være opmærksom på om en kurator er generel inhabil på grund af formidling af og/eller rådgivning i forbindelse med køb og salg af selskaber.

Spm. nr. S 1104

Til finansministeren (13/8 98) af:

Frank Aaen (EL):

»Vil ministeren kommentere bankdirektør Jørn Astrup Hansens kronik i Berlingske Tidende den 8. august 1998 om Færøbanksagen og herunder redegøre for det rigtige regnestykke, når bankdirektøren – ifølge ministeren i samme avis – regner forkert?«

Svar (21/8 98)

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

I en kronik i Berlingske Tidende den 8. august 1998 fremkommer bankdirektør Jørn Astrup Hansen med en lang række synspunkter vedrørende udviklingen i færøsk økonomi og bankvæsen siden begyndelsen af 90'erne og aftalen mellem regeringen og Færøernes landsstyre af 10. juni 1998.

Jeg vil her koncentrere mig om Astrup Hansens synspunkt om, at staten med aftalen skulle have overført henved 3 mia. kr. til landsstyret.

Aftalen med Færøernes landsstyre er en samlet aftale om gældsopløsning- og sanering. Den er lavet uden særskilt opgørelse af banksagen. En sådan opgørelse kan i øvrigt foretages på mere end én måde – f.eks. opgør Finansieringsfonden af 1992 tabet til enten 1185 mill.kr. (det fulde indskudte beløb) eller 744 mill.kr. (udgiftsførte tab og hensættelser, 1. halvår 1993).

Aftalen har som sit udgangspunkt en fælles vurdering hos parterne af, hvor stor en ydelse det færøske samfund i årene fremover kan pålægges til betaling af renter og afdrag som fast annuitetsydelse både i gode og dårlige år. Jeg vil i den forbindelse henvise til Folketingets vedtagelse af 27. januar 1998, hvori regeringen bl.a. blev pålagt at sikre en gældsvikling under hensyn til færøsk økonomis bærekraft.

Det var den fælles opfattelse mellem regering og landsstyre, at en årlig ydelse på de aftalte 323 mill.kr. vil kunne bæres af Færøerne.

For at opnå en sådan bæredygtig årlig ydelse ved Færøernes tilbagebetaling af statslån måtte man i forhandlingerne finde en hensigtsmæssig kombination af rentesatser, løbetider, indefrysning af gæld og gældseftergivelse. Hovedelementerne er følgende:

Det blev aftalt, at der af restgælden henstår 500 mill.kr. som et foreløbigt rente- og afdragsfrit lån. Afviklingen heraf aftales i takt med eventuelle indtægter fra fremtidig råstofudvinding.

Det blev endvidere aftalt at nedskrive landsstyrets gæld med 900 mill.kr., og at den herefter resterende gæld på 4023 mill.kr. afvikles som et 20-årigt annuitetslån til en fast årlig rente på 5 %. Nedsættelse af renten til det aktuelle niveau på 5 % samt forlængelsen af låneperioden skal ses i lyset af, at regeringen allerede i fællesklæringen 3. november 1995 tilkendegav, at man var indstillet på at forhandle om en løbetidsforlængelse inden 1999.

Det er med andre ord en helt forkert udlægning, at aftalen har kostet den danske statskasse 2 eller 3 mia.kr. Omkostningen er helt overvejende gældseftergivelsen på 900 mill.kr. plus rentetabet indtil videre af lånet på 500 mill.kr. Jeg henviser i øvrigt til den detaljerede gennemgang i min besvarelse af spørgsmål nr. 1 af 21. juni fra Politisk-Økonomisk udvalg.

Fra omkostningerne skal fratrækkes det beløb, som måtte tilfalde staten ved forlig eller retslig afgørelse i sagen mod Den Danske Bank.

Med hensyn til Finansieringsfonden af 1992 – og dermed Føroya Banki – ligger der ingen overførsel af værdier fra staten til landsstyret. Fonden har aldrig været et statsligt aktiv, og dens midler stammer fra indskud foretaget af landsstyret.

Astrup Hansens påstand om en aftaleværdi for Færøerne på henved 3 mia.kr. er således uden forbindelse med virkeligheden. Som noget meget væsentligt overser bankdirektøren, at ejendomsretten til Færøbank under alle omstændigheder og uanset aftalen ville være Færøernes. Derfor kan bankens værdi naturligvis ikke medregnes som en del af aftalens »værdi«.